

Arrest

nr. 133 427 van 19 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 21 februari 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2014 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), deze drie beslissingen aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 23 januari 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 september 2014.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandelingen betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 januari 2014 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zonder voorwerp wordt verklaard en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissingen betreffen in casu twee bevelen om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2014, en een beslissing van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris waarbij hij de aanvraag van de verzoekende partijen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp verklaart van 16 januari 2014.

Er worden door de verzoekende partij geen middelen opgeworpen ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten, zodat het beroep tegen deze bestreden beslissingen onontvankelijk is.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partijen onder een inreisverbod staan, hetgeen steun vindt in het administratief dossier.

Op grond van artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet moet onder “inreisverbod” worden begrepen: “de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...).”

Aan de verzoekende partijen werden op 27 mei 2013, met kennisgeving op 4 juli 2013, bevelen om het grondgebied te verlaten, uitgereikt. Uit het administratief dossier en de gegevens waarover de Raad beschikt blijkt dat tegen deze beslissingen geen beroep werd aangetekend, zodat deze beslissingen dienvolgens definitief zijn geworden. Tevens werd aan de verzoekende partijen op 27 mei 2013 een inreisverbod uitgereikt, waartegen zij een beroep tot nietigverklaring indienden dat door de Raad bij arrest met nr. 121 367 op 24 maart 2014 verworpen werd. Derhalve is ook deze beslissing definitief geworden.

Bovenstaande vaststellingen kunnen niet anders dan ertoe leiden dat het beroep tegen de beslissing van 16 januari 2014 waarbij de aanvraag van de verzoekende partijen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard, onontvankelijk is wegens gebrek aan belang. De verwerende partij vermag immers niets anders dan opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partijen nog steeds in het Rijk verblijven, vast te stellen dat er een definitief inreisverbod is en dat een verblijf in het rijk verboden is.

Het betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Waar de verzoekende partijen in het verzoekschrift betogen dat de kennisgeving van het inreisverbod niet is gebeurd, kan de Raad niet anders dan herhalen dat de verzoekende partijen op 17 juli 2013 een inhoudelijk gestoffeerd beroep hebben ingesteld tegen ondermeer deze inreisverboden, beroep gekend onder rolnummer 135 951, dat inmiddels verworpen werd bij arrest nr. 121 367, zodat zij er noodzakelijkerwijze kennis van hebben genomen.

Het overige en verdere betoog van de verzoekende partijen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vragen om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog hun visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013,

nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3. Op 8 september 2014 dienen de verzoekende partijen een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 4 november 2014, alwaar de verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 1 september 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt niet op de hoogte te zijn van het inreisverbod. Er moet ergens een vergissing gebeurd zijn. Zij volhardt in de middelen van het verzoekschrift.”

2.4. Voor zover de verzoekende partijen op 8 september 2014 hebben gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar hebben gemaakt dat zij het niet eens zijn met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volharden in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift en dit middel gedeeltelijk herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatsen omtrent de beschikking van 1 september 2014, laat de Raad gelden dat de verzoekende partijen op die manier niet aannemelijk maken dat de beschikking onterecht werd genomen. Bovendien wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen niet kunnen voorhouden niet op de hoogte te zijn van het inreisverbod, nu zij daartegen een beroep hebben ingesteld dat werd verworpen bij arrest nr. 121 367 van 24 maart 2014, zoals vermeld in de beschikking.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET